

Инжињерци Војске Србије граде нови цевовод

Правац Ужице!

– Српска војска је уз свој народ стала увек када није било лако! Тако ћемо и сада! Организујте транспорт машина и превоз људства! Сутра, на Божић, почећемо радове. Онако како и доликује да се почне сваки озбиљан посао. И завршићемо га на време, макар сви ручно копали и крчили! Да ли је то јасно? – био је одсечан бригадни генерал Маринко Павловић.

Продановић је отворио радну бележницу и прстом превукао преко евиденције, премда је напамет знао одговор који интересује претпостављеног.

– Девет самоходних машина, господине генерале. И око четрдесет људи – одговорио је.

– Дођи одмах код мене – завршио је телефонски разговор командант.

Бадњи дан у 210. инжињеријском батаљону није почео како се већина његових припадника надала. Убрзо су сви већ знали шта је генерал Павловић наредио мајору Славку Продановићу.

Извиђање на Бадње вече

Маслинастозелени аутомобил у рано преподне истог дана кренуо је из Краљева пут Ужица. Док је

посматрао обронке планина западне Србије, који су се тек назирали у магли, мајор Продановић је пажљиво слушао речи команданта који је наређење за овај задатак примио са самог врха система одбране.

Грађани Ужица од 26. децембра не користе воду из водовода за пиће и кување. У акумулацији језера Врутци, одакле се снабдева водоводна мрежа, опасно је порастао ниво токсичних материја услед цветања алги. Локалне власти нису имале куд. Организовано је допремање воде цистернама. Војска је одмах реаговала и за тај посао уступила 12 камиона-цистерни и људство које их опслужује.

Овај пут, задатак који је дао лично министар одбране, био је другачији – „Инжињеријске јединице Војске Србије прокрчиће трасу за постављање цевовода, који ће грађане Ужица снабдети пијаћом водом. Цев ће водити од Сушичких врела, снажног изворишта пијаће воде подно Златибо-

Када је на Бадњи дан, петнаестак минута пре почетка радног времена, зазвонио телефон мајора Славка Продановића, најискуснијег инжењерца 2. бригаде Копнене војске, разговор је, као и много пута до тада могао да се заврши кратким извештајем о стању у јединици или упутствима како рутински привести крају радни дан. А радни дан, надао се мајор Продановић, као и већина његових колега, тог 6. јануара могао је да буде и који сат краћи. Вече које претходи најрадоснијем хришћанском празнику требало је припремити и провести како доликује. Ипак...

– Колико људи и инжињеријских машина можеш ангажовати одмах? – зачуло се питање команданта бригаде, бригадног генерала Маринка Павловића.

– Одмах?

– Да, одмах!

ра, до Стапара где ће се спојити с постојећом водоводном мрежом. Одговорна 2. бригада Копнене војске.“

Продановић је на коленима држао топографску карту крупног размера и врхом оловке повукао замишљену линију, која је спојила две поменуте тачке. Било му је јасно зашто тај задатак мора извршити Војска.

Западна Србија и планина Златибор одувек су пленили лепотом. Али та дивља лепота често није била блага према онима који би се одважили да је савладају и укроте. Изградња инфраструктуре у тим врлетним крајевима захтевала је веште људе снажне воље.

Најкраћи пут којим се у ужичку водоводну мрежу могла допремнити чиста вода с врела реке Сушице водио је клисуром поменутог водотока и реке Ћетиње. Инжињер-

ци би такво земљиште сврстали у четврту и пету категорију.

„Ово неће бити лако“, размишљао је мајор Продановић, извиђајући терен на коме треба да се изведу радови. Густа шума, местимично велике стене које треба рабијати машинама или експлозивом, река и блато... Затим приступни путеви које је требало проширити или изградити... Препрека до препреке.

Генерал Павловић саслушао је пажљиво процену инжињеријског мајора. Знао је искусни командант, који је много пута током војничке каријере прегазио сличне врлети, колико ће тешко бити људима да изврше овај задатак.

– Господине мајоре, 60.000 људи нема пијаћу воду! Тешки болесници се из ужичке болнице на операције шаљу

Министар одбране с градитељима цевовода

У Ужицу је 11. јануара одржан први састанак Координационог тима за праћење активности обезбеђивања исправне воде за пиће у том граду, коме су присуствовали министри Игор Мирковић и Небојша Родић, као и представници Радне групе за праћење активности обезбеђивања исправне воде за пиће. Том приликом, најављена је помоћ Владе за изградњу цевовода од 20 милиона динара, а још толико обезбедиће и Министарство грађевине и урбанизма, најавио је у сусрету са градитељима министар Велимир Илић.

По завршетку састанка, министри су обишли радове на терену око Сушичког врела испод Златибора, где ових дана припадници Војске Србије неуморно и упорно раде на рашчишћавању терена ради постављања цевовода којим ће се решити проблем снабдевања Ужица водом за пиће.

У посети овим младим неимарима у униформи и њиховим старешинама били су и начелник Генералштаба генерал Љубиша Диковић, државни секретар Зоран Ђорђевић и командант Друге бригаде бригадни генерал Маринко Павловић.

Војни багери, камиони и друга тешка механизација раде пуном паром. Нема предаха за припаднике 210. инжењеријског батаљона Друге бригаде, који чисте овај каменити, врлетни и шумом обрастао терен. Ваља потпуно рашчистити шири простор да би се што брже поставило 1.500 метара цевовода, од овог издашног врела на Сушици до села Стапари, до кога сада допире ужички водосистем.

– За понос је што овако ефикасно и брзо обављате овај захтеван посао. Наредних дана морамо бити још упорнији у овом несебичном жртвовању које омогућава да се еколошка катастрофа отклони. Као дар вама, вредним људима који напорно радите, генерал Диковић и ја смо купили и донели два печена јагњета и вруће лепиње, да се почастите јер сте заслужили – рекао је министар Родић након што је извршио смотру ове јединице.

Говорећи о подухвату, министар је нагласио да не треба бринути да ли ће послови бити завршени у планираном року.

– Ако нас време послужи, привешћемо послове до одређеног датума, 25. јануара. Овде имамо представнике војске, имамо тешке машине и ови путеви којима смо дошли направљени су од када је војска, 7. односно 8. јануара овде приступила. Мислим да ће уз ангажовање свих министарстава, уз испуњење налога које смо на седници Владе добили и у сарадњи са локалним самоуправама града Ужица и општине Чајетина, посао на време бити завршен. Војска има 12 цистерни у граду Ужицу за снабдевање грађана и оне су спремне да испоруче воду и на температурама које су на граници смрзавања – рекао је министар одбране Небојша Родић.

десетинама километара у друге здравствене центре. Школе, обданишта... Све те установе и грађани не могу нормално да живе и раде! Знам да вам неће бити лако. Али није лако ни старим и болесним људима да свакодневно носе флаше и канистере воде како би имали да пију и спремају храну! Њима такође није лако. Српска војска је уз свој народ стала увек када није било лако! Тако ћемо и сада! Организујте транспорт машина и превоз људства! Сутра, на Божић, почећемо радове. Онако како и доликује да се почне сваки озбиљан посао! И завршићемо га на време, макар сви ручно копали и крчили! Да ли је то јасно? – одсечан је био генерал Павловић.

– Разумем, господине генерале! – одговорили су у глас официри.

Трећа мисија некада је прва

Припадницима 2. бригаде није први пут да су се одазвали позиву у помоћ угрожених грађана. Заправо, чешће су помагали самоиницијативно, сагледавши проблем и пре но што је позив или наређење стигло до њих.

И мајор Славко Продановић сећао се катастрофалних последица земљотреса који је уништио домове многим Краљевчанима. И грађани Крајева и околине памте да је Војска Србије прва притекла у помоћ. Помагали су краљевачки инжењерци да се оне оштре, снеговите зиме с почетка 2012. године, пробију неколико метара високи сметови до села у околини Сјенице и Тутина и допреме лекови и друге намирнице људима који су данима били

одсечени од света. Гасили су и пожаре, борили се против поплава...

Мајор Продановић одмах је по повратку у јединицу организовао групу од 44 човека који су се с машинама и свим потребним алатом на Божићно јутро упутили ка Ужицу. Није било мрзовоље нити негодовања међу припадницима 210. инжењеријског батаљона што, када су готово сви грађани Србије уживали у породичној, празничној атмосфери, они морали да раде. Међу њима је, тога дана, доминирао осећај обавезе и благе зебње хоће ли услети да оправдају поверење државе и грађана. Јер сви су медији већ известили да ће се Војска укључити у решавање проблема с водоводом, а народ је на то гледао с узбуђењем и одобравањем...

Где други стану, инжењерци пролазе

Тешке инжењеријске машине допремљене су уским сеоским путевима до села Трипкова где су истоварене с камиона. Даље се није могло. Продановић је знао да ће први, можда и највећи проблем бити – како допремити машине на место рада које је од Трипкове удаљено неколико километара.

– Где нема пута, направимо га – одлучио је мајор Продановић, који је одређен за командира радне групе.

Тако је и било. Готово целог дана, 7. јануара, инжењерци наше војске пробијали су се до обале Сушице и Ђетиње. Машине су ишле самоходно, путеви су се ширили и насипали одмах.

Уз велики труд тај посао је до вечери завршен.

Већ наредног дана осванула је вест да Војска успешно рашчишћава нешто мање од два километра дугу трасу куда ће проћи цевовод. Новинари су похрлили да сниме војнике који неуморно раде од свитања до сумрака, како би се искористило изузетно топло време за јануар и предухитрили снегови. Грађани су били одушевљени.

У неформалној престоници западне Србије, где је униформа одувек поштована и радо виђена, војници ових дана имају статус почасних грађана. Грађани их поздрављају, предузетници и трговци одмах су се организовали како би „својој војсци“ однели храну и освежење. Захвалност, наравно није изостала.

И екипа магазина „Одбрана“ боравила је у Ужицу како би читаоцима пренела део атмосфере која тамо влада ових дана. Користећи кратку паузу за доручак, двојица униформисаних припадника Редакције ушли су у надалеко чувену пекарску радњу „Код Шуљаге“ да би наручили локални специјалитет „комплет лепиње“ за себе и још двојицу колега, цивила. Када су затражили рачун, газда није хтео да прими новац. За војску је, каже, данас бесплатно! ■

Александар ПЕТРОВИЋ
Снимео Горан СТАНКОВИЋ

